

imod 1,000 Lokomotiver. Der er jo imidlertid her regnet ogsaa med de Lokomotiver, som det paaregnes, at Privatbanerne skulle benytte; men lad os sige, at vi i Gennemsnit kun skulle have et halvt Hundrede eller 40 om Aaret — skulle vi sige 40, det bliver saadant et let Tal at regne med. Idet vi saa gaa ud fra en Gennemsnitspris af 50,000 Kr. pr. Lokomotiv — jeg tror ogsaa, det er den Pris, der er regnet med i Kommissionsbetænkningen —, ere vi altsaa oppe paa 200,000 Kr. om Aaret. (Stemmer: 2 Millioner) . . . Ja, rigtigt, 2 Millioner — Herren kan gerne sætte et Nul til; man kan, naar man skal have saa mange Tal i Hovedet, nok løbe sur i et Nul mere eller mindre. Det bliver altsaa i 15 Aar 30 Millioner. Hvad om vi nu tog de 10 pCt. af de 30 Mill. Kr. og sagde: Det gør ikke saa meget, om vi f. Eks. i de første 5 Aar benytte noget mere, naar vi derigennem opnaa at spare de 10 pCt., i alt Fald det meste af dem, i den sidste Del af de 15 Aar?

Maa jeg her gøre opmærksom paa et andet Forhold, som ikke har været fremdraget, heller ikke af det ærede Medlem fra Aarhus (Samuelson), som var Medlem af Kommissionen. I Fjor, da vi bortliciterede de Lokomotiver, som der da var givet Lov til at bestille, fik vi dem 150,000—200,000 Kr. billigere, end det var beregnet, og end vi havde faaet dem de foregaaende Aar. Nu tør jeg ikke paastaa, at de billigere Tilbud vare en Følge af den Forhandling, som vi netop da havde her paa Rigsdagen om at bygge Lokomotiver herhjemme eller i alt Fald gøre Forsøg dermed. Hvis man vil sige: Nej, det var en Følge af, at Konjunkturerne vare nedadgaaende, Fabrikkerne vare bange for, at de ikke skulde faa Arbejde nok, derfor gav de billige Tilbud, tør jeg ikke bestride det. Men en Kendsgerning er det i alt Fald, at der blev sparet 150,000—200,000 Kr. Jeg synes, der kunde være nogen Mening i, at man sagde: selv om vi skulde anvende et saadant Beløb for at faa gjort Forsøg paa at faa Lokomotivindustrien oparbejdet herhjemme, saa var det ikke alene bedre end at skulle bruge det samme Beløb til Hjælp for de arbejdsløse, der gaa og ikke kunne faa Arbejde, men hvad mere er, det kunde jo være, at netop det, at vi fik begyndt paa Lokomotivbygning herhjemme, medførte, at vi ikke alene det enkelte Aar, men igennem en Række af Aar bleve ved at faa de billige Tilbud fra Udlandet, og vi skulde jo gennem en Række

Aar alligevel blive ved at bestille i Udlandet. Selv om vi herhjemme lave 6—8, eller hvor mange der nu kan blive Tale om som Forsøg, skulde vi dog købe adskillige i Udlandet. Jeg tror alligevel, det er værd at overveje, og vi kunne i hvert Fald ikke afvise det med at sige, at det er en højere Beskyttelse. Nej, det er ikke Beskyttelse, men der er kun Tale om, at vi skulde ofre nogle Penge, som vi maaske kunne indvinde paa anden Maade, paa at faa gjort Forsøg. Maa jeg til Sammenligning — jeg ved nok, at alle Sammenligninger halte, og det, jeg vil sammenligne med, er kun et lille Spørgsmaal — gøre opmærksom paa, at f. Eks. Ost har jo en ret stor Beskyttelse, men ikke desto mindre har man nu i nogle Aar af Statskassen ydet 5,000 Kr. — jeg tror endogsaa, det i Aar er foreslaaet forøget med 500 Kr. til 5,500 Kr. — dels gennem Landhusholdningsselskabet, dels gennem Mejeristforeningerne til Forsøg med Ostelavning. Man har sagt som saa: Det er ganske vist ikke megen Ost, der kommer her ind i Landet, men der kommer dog nogen, og det er navnlig af de dyrere Sorter; hvorfor skulde vi da ikke gøre Forsøg paa paa vore Mejerier at fremstille de dyre Ostesorter? — og det har man ikke fundet fra Landbrugets Side, at der var noget at indvende imod, at man af Statskassen ofrede et Beløb til at afholde de Udgifter, som ere forbundne med de Forsøg, man skal gøre for at blive i Stand til virkelig at tage Konkurrencen op med Hensyn til den finere Osteproduktion. Jeg kan ikke rigtig se Forskellen mellem dette og det, jeg havde tænkt mig, at man af Statskassen benyttede et Beløb, som man maaske oven i Købet har sparet paa Licitationen, til at gøre de Forsøg med Lokomotivbygning, som fremdeles anses for at være heldige; men selvfølgelig maa og bør der være Grænser for, hvor meget man i saa Henseende kan og bør ofre fra Statskassens Side. Jeg ved nok, at disse Bemærkninger ikke falde sammen med, hvad man kalder rene Frihandelsteorier; men jeg vil have Lov til som praktisk Mand at se praktisk paa Sagerne, og derfor har jeg fundet Anledning til at gøre disse Bemærkninger.

Jeg vil dernæst gøre en Bemærkning, som til Dels er fremkaldt ved Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), og jeg tror ogsaa af det ærede Medlem fra Randers (Neersø), og som vedrører Bygningen af rullende Materiel og da specielt